

A négyesmetró emberszeretete

Hát bizony volt egyszer egy különleges földalatti vasszekér, amelyet a szíve irányított. Nem is olyan messze, a híres-neves Budapest városában történt a dolog, két héttel ezelőtt. Tudni illik ez a metró, egy igazán érdekes módon jött létre, mint egy bogár, aki az erdőben a korhadt fába vájja utódja bölcsőjét, majd utána várja, amíg kikel és kiássa magát. Már régóta megvolt a terv, az előző évezredben, 1972-ben tervezték, de negyven évet kellett várni, amíg kibimbózott ez a virág.

De haj', azután mi lett! A népek sorra jöttek megnézni az új alkotmányt, a félelmetes teremtményt, ami önmagát irányította és sebesebben suhant, mint a szél a nyári mezőn. Mindenki megcsodálta az új megállókat, amik szebbek lettek, mint akármilyen falu aranyozott templomtornya. Ámultak és bámultak az emberek az új csoda láttán, pont úgy, mint ahogy a költségeit meglátva. Egy idő után mindenki megszokta a földalattit és szívébe fogadta az új jövevényt, nap mint nap jártak vele a tömegek Pestről Budára és vissza.

Aztán egyik nap a faluban mit lát, mit hall az ember, leváltották a közszekérbiztost, a Vitézi Dávidkát, mert szúrta a szemét a Tarlós Pityunak, mert túlságosan körülfontan vezette a vállalatot, és túl értelmes volt az ilyen posztra. Erre a férfi felháborodott és olyan haragra gyulladt, hogy még a mennykő is belecsapott. Ezzel az isteni segítséggel Dávid boszorkányságával megátkozta a metrókat és azt parancsolta neki, hogy mostantól önálló életre kel, és, amit parancsol neki, azt teszi.

Egyik nap nagyon borúsan kelt fel és ezt mondta – de nagy ez a hideg itt Pesten! Milyen megátalkodott lenne az embereket megetetni a metróval! - gondolta fondorlatosan, miközben ment le a föld alá. Meglátta a kedvenc szekerét, akit már is elnevezett Alajosnak.

-Hé' te, Alajos! Gyere ide a szemem elé, te istenadta!

-Már is itt vagyok, gazdám, miben segíthetek? - mondta a rettegő szekér atyja hangját hallva.

-Tervem van veled, Alajos. Ma különleges nap van, mínusz húsz fok volt az éjjel, a farkasok abbahagyták az ordítást az erdőben, és inkább délebre menekültek, a fagyálló mindenütt megfagyott, még maga az ördög sem tudná kifizetni a gázszámláját! Ma mindenki várni fog téged a megállóban, hogy ne keljen a csonttá fagyott felszínen járniuk. Tökéletes pillanat lesz elvinni őket a remízbe és megenni őket a többi metróval, hiszen most lehet a legtöbb embert egyszerre megenni – mondta, majd utána gonoszul felkacagott.

-De hát, gazdám, én szeretem az embereket, mindig olyan kedvesek velem, mindig megcsodálják a szép új üléseimet, a széles ablakaimat, a tágas belsőmet. Csodás, amikor ámuldoznak az elülső ablaknál a suhanás élményétől. Én nem akarom az embereket megenni – mondta elborzadva a kicsi metró.

-Maradj csöndben, nem bírom hallgatni a fecsegésed, menj és csináld, amit mondtam, különben soha többet nem kapsz áramot!

Ezután ment a metró, végezte a feladatát, felvette az utasait, vitte állomásról állomásra, míg egyszer csak következett a remíz, a metrók otthona. Szegény kis szekér elkeseredetten vánszorgott a rossz úton, bűnösnek érezte magát, hogy ilyenre készül, de nem volt mást csinálni. Az utolsó pillanatban viszont jött Tarlós Pityu, a falu bírása.

- Állj meg, veszedelmes vasszerkezet, ne bánts az embereket, én megvédelek a gonosz varázslótól – mondta Pityu apó.

-Köszönöm, hogy megmentettél engem és az embereket, kedves atya, nem tudom, hogy hálálhatom meg.

-Nem kell sehogy, csak ezentúl mindig végezd rendesen a dolgod, és vigyázz az utasaidra!

Azzal eltávozott Pityu apó, és Alajos soha többet nem látta a gonosz Vitét, falu békéje helyreállt.